

Στο στόχαστρο συγκυβέρνησης και τρόικας παραμένουν τα εργατικά συνδικαλιστικά δικαιώματα. Νέα αντεργατικά μέτρα ήδη κυοφορούνται, μέσα από αλλαγές στον συνδικαλιστικό νόμο με το πρόσχημα του εκσυγχρονισμού, μιας και ο ισχύων ψηφίστηκε το 1982 και τον εμφανίζουν πλέον ως ξεπερασμένο.

Ο στόχος τους, βέβαια, δεν είναι άλλος από το να χτυπήσουν το συνδικαλιστικό κίνημα, να συντρίψουν τη συλλογική διεκδίκηση, να αποδυναμώσουν τους εργαζόμενους αφήνοντας τους έρμαιοι στις ορέξεις του κεφαλαίου. Οι αλλαγές που ετοιμάζουν αφορούν: Τις προϋποθέσεις προκήρυξης απεργίας, την προστασία των συνδικαλιστών από απόλυση, τη συνδικαλιστική παρουσία και δράση μέσα στους εργασιακούς χώρους, τη χρηματοδότηση των συνδικαλιστικών οργανώσεων, τις συνδικαλιστικές άδειες.

Πιο συγκεκριμένα σχεδιάζουν να περιορίσουν τον αριθμό των εκλεγμένων συνδικαλιστών, που προστατεύονται από απόλυση, και να δώσουν έτσι τη δυνατότητα σε εργοδότες να απολύουν ελεύθερα συνδικαλιστές, «απαλλαγμένοι» από τους περιορισμούς που θέτει ο Ν. 1264 και με διάφορα προσχήματα. Επιπλέον, σχεδιάζεται να τεθούν εμπόδια στην παρουσία των συνδικαλιστικών οργανώσεων μέσα στις επιχειρήσεις, στην ενημέρωση και τη διανομή ανακοινώσεων με τον προκλητικό ισχυρισμό ότι έτσι... «διαλύονται οι επιχειρήσεις». Οσον αφορά την προκήρυξη απεργιών γίνεται λόγος για αύξηση του χρόνου ειδοποίησης στην προκήρυξη απεργιακής κινητοποίησης από τις 24 στις 48 ώρες πριν.

Επίσης, το υπουργείο Εργασίας ανοιχτά έχει θέσει και ζήτημα η απόφαση για απεργία να μη λαμβάνεται από την πλειοψηφία των εργαζομένων που λαμβάνουν μέρος στη Γενική Συνέλευση, αφού έχει διαπιστωθεί απαρτία, αλλά από την πλειοψηφία των εργαζομένων σε μια επιχείρηση, όρος που πρακτικά οδηγεί σε αποτροπή της συντριπτικής πλειοψηφίας των απεργιών. Εξάλλου, όπως μαρτυρούν και τα στοιχεία, οι 9 στις 10 απεργίες για τις οποίες οι εργοδότες καταφεύγουν στα δικαστήρια, κρίνονται και με το ισχύον νομικό πλαίσιο παράνομες. Στους στόχους αυτών των ανατροπών περιλαμβάνεται και ο οικονομικός στραγγαλισμός των συνδικάτων. Εδώ, επιστρατεύεται ο ισχυρισμός της «διαφάνειας» των οικονομικών των συνδικάτων, όταν είναι γνωστό ότι διαχρονικά οι αστικές κυβερνήσεις και ο εκάστοτε υπουργός Εργασίας καθόριζαν αυθαίρετα και για τους δικούς τους σκοπούς τη χρηματοδότηση των συνδικάτων μέσω της Εργατικής Εστίας, από τα χρήματα δηλαδή που συνεισέφεραν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι.

Ενώ λοιπόν η κυβέρνηση δείχνει ξεκάθαρα πλέον τις προθέσεις να τσακίσει τα συνδικαλιστικά δικαιώματα των εργαζομένων, όταν στις αρχές μόλις του μήνα, ύστερα από τη σύνοδο που διοργάνωσαν στη Γενεύη η Διεθνής Οργάνωση Εργασίας, η κυβέρνηση και οι λεγόμενοι «κοινωνικοί εταίροι», ανάμεσά τους η ΓΣΕΕ και ο ΣΕΒ, όλοι μαζί πανηγύριζαν ότι δήθεν σώθηκε η «παρτίδα» σε ό,τι αφορά τις αλλαγές στον συνδικαλιστικό νόμο και ότι επήλθε συμφωνία ανάμεσα στους εργοδότες και τη ΓΣΕΕ για παρεμβάσεις περιορισμένης κλίμακας.

Την ίδια μέρα, η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ θριαμβολογούσε για τη διαπραγματευτική της πυγμή και για τη συμβολή της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας στην επίτευξη συμφωνίας με τους εργοδότες για διατήρηση του Ν. 1264/82 στα βασικά του σημεία, κύρια σε αυτά που αφορούν την απεργία. Δεν πέρασε ένας μήνας από τη σύνοδο της Γενεύης και το θέμα των αλλαγών στο συνδικαλιστικό νόμο επανέρχεται, και μάλιστα

με διαρροές για συγκεκριμένες αντιδραστικές παρεμβάσεις. Ο εφησυχασμός που προσπάθησε να καλλιεργήσει η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ αποκαλύπτει για άλλη μια φορά τον ρόλο της.

** Μέλος του Δ.Σ. της ΟΛΜΕ και εκπρόσωπος του Εκπαιδευτικού Ομίλου - Αντιτετράδια της Εκπαίδευσης*

Πηγή: efsyn.gr